

Cycnodes Wine Delight

JOULUKUU 2006

© Teksti ja kuvat Mariliina Perkko

Alkuperä

Cycnodes Wine Delight on *Cycnoches lehmannii*- ja *Mormodes sinuata* -lajien välinen risteelmä. Se rekisteröitiin vuonna 1980. *Cycnodes Wine Delight* muistuttaa monessa suhteessa *Cycnoches*-lajeja, joista eräitä kutsutaan "joutsenorkideoiksi" (Swan Orchids), sillä niiden kukissa voi sivusta katsottuina nähdä joutsenen hahmon. Trooppisessa Amerikassa eläviä *Cycnoches*-lajeja on kaikkiaan noin 60. Niiden kasvutapa on sympodiaalinen, ja niillä on pitkät ja tukevat, sikaria muistuttavat bulbit.

Kuvaus

*Cycnodes Wine Delight*in kukat ovat hienostuneen viininpunaiset ja kiiltäväpintaiset, kuin lakatut. Kukkien tuoksu on hyvin miellyttävä ja ne tuoksuvat voimakkaimmin aamuisin: *Cycnoches lehmannii*in luonnossa pölyttävän mehiläislajin koiraat liikkuvat aktiivisesti vain aamulla. Kasvi kukkii vuosittain uuden bulbin kasvun päättyessä. Kukkaversoja syntyy yksi tai kaksi pitkulaisen bulbin kuhunkin lehtihankaan. Kukkaversoon puhkeaa jopa kaksitoista 3–4 cm:n levyistä kukkaa, ja kun uusia kukkaversoja syntyy 4–6 viikon välein, voi kukinta kestää alkusyksystä jopa maaliskuulle. Yksittäinen kukka kestää noin kuukauden. *Cycnodes* on sikäli erikoinen orkidea, että sen kukat ovat kaksikotiset ja valon voimakkuus vaikuttaa siihen tuleeko kustakin kukasta hede- vai emikukka. *Cycnodes Wine Delight* on voimakaskasvuinen ja sen pitkulaiset bulbit pudottavat lehtensä kukinnan jälkeen.

Hoito

Cycnodes Wine Delight pitää keskivoimakkaasta valosta, 16 000–32 000 luksia on ideaali, mutta kasvi kestää voimakkaammankin valon, jos yöt ovat pimeät. Toisaalta kasvukautena kasvi kestää myös 14 tuntia pidemmän päivän hyvin, jos sitä kasvatetaan varjoisassa paikassa.

Lämpötila: keskilämpimästä lämpimään, talvella yölämpötila 14–17 astetta ja päivälämpötila 21–26 astetta, kesällä muutaman asteen lämpimämpi.

Ilman suhteellisen kosteuden pitäisi olla kesällä 50 %:sta ylöspäin, talvella lehtien putoamisen jälkeen kasvi kestää niinkin alhaisen ilmakehän kosteuden kuin 35 %.

Kasteluun suositellaan sade- tai tislattua vettä; vesijohtovesikin kelpaa, jos pH on 7,5 tai alempi. Olen kastellut omaa kasviani pääkaupunkiseudun hanavedellä, eikä kasvi näytä panneen sitä pahakseen, kukkiikin kauniisti. Kasvu- ja kukintakaudella kastellaan aina kasvualustan alkaessa kuivua, mutta kasvualustan ei saa antaa kuivua kokonaan kastelujen välillä. Kasvualusta pidetään erityisesti nuppujen muodostumisen ja kukinnan aikana tasaisen kosteana.

Luonnossa tämän hybridin vanhemmat kokevat kuivan kauden, joka alkaa tavallisesti joulukuussa ja kestää huhti-toukokuulle. Kuivan kauden alkaessa lehtien kärjet alkavat ruskettua, ja ne kuolevat. Kaikkien lehtien pudottua kastellaan harvemmin (ehkä joka toinen tai kolmas viikko), juuri sen verran, että bulbit eivät ala rutistua. Uuden kasvun alettua keväällä palataan tiheämpään kasteluun, mutta kastelua lisätään vasta kun uusi verso on

noin peukalon pituinen. Liian aikainen kosteus mädättää kasvin. Kasvun alettua voidaan antaa orkidearavinnetta kunnolla (joka toisella kastelukerralla). Vahva lannoitus takaa suuret ja elinvoimaiset bulbit sekä hyvän ja pitkän kukinnan.

Tarvittaessa kasvi istutetaan keväällä kasvun alettua. Jos loppukesästä tai aikaisin syksyllä ruukku käy ahtaaksi, kasvi voidaan kasvualustaan ja juuriin koskematta laittaa isompaan ruukkuun siten että uuden ruukun reunat täytetään uudella kasvualustalla. Kasvualustaksi suositellaan keskisuurista paloista koostuvaa kaarnasekoitetta.

Lähteet

Ulla Dietl: Orkidéliv, Hans Christiansen og hans orkideer, 2005.

http://www.orchidweb.com/dtl_spk.asp?PRecno=2385 (luettu 6.11.2006)
